

ΣΥΛΛΟΓΟΣ
ΝΕΟΧΩΡΙΤΩΝ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ
Γραφεία: ΣΕΙΡΗΝΩΝ 33 —
ΒΥΡΩΝΑΣ 162 31 — ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 7645280

Ο ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ

ΕΤΟΣ 19ο
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 54
ΑΠΡΙΛΙΟΣ —
ΜΑΪΟΣ 1993

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΝΕΟΧΩΡΙΤΩΝ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ — ΕΚΔΟΣΗ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΝΕΟΧΩΡΙΤΩΝ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ ΠΟΥ ΕΔΡΕΥΕΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΜΑΣ

Με μεγάλη επιτυχία πραγματοποιήθηκε στις 13 Μαρτίου 1993, στο κέντρο AVANCE της Βάρκιζας, ο ετήσιος χορός του Συλλόγου μας.

Σ' αυτόν παραδρέθηκαν και γλέντησαν με την καρδιά τους 170 συγχωριανοί και φίλοι του χωριού μας.

Η ορχήστρα του Νίκου Αράχωβα, ήταν στα κέφια της και σκόρπισε τη χαρά και το μεράκι στους συνδαιτυμόνες.

Ήταν αδύνατο να σταθεί κανείς σε τραπέζι.

Οι υπέροχοι δημοτικοί ρυθμοί, που γίνονται υπερχρότεροι απ' το κλαρίνο του απαράμιλλου

Νίκου Αράχωβα, ξεσήκωσαν μικρούς και μεγάλους.

Μας θύμισε το πανηγύρι του χωριού μας ή καλύτερα ήταν ένα Νεχωρίτικο πανηγύρι στην καρδιά της Αθήνας.

Το κέφι κράτησε ως τις πρώινές ώρες της Κυριακής.

Τότε απόκαμαν πια χορευτές και μουσικοί.

Χόρεψαν όλοι με την ψυχή τους κι ευχήθηκαν και του χρόνου.

Η λαχειοφόρος αγορά με τα πλούσια δώρα της, που πραγματοποιήθηκε, είχε κι αυτή εξαιρετική επιτυχία.

Εδώ αισθανόμαστε την ανάγκη να ευχαριστήσουμε τους συγχωριανούς μας, που πρόσφεραν τα δώρα για τη λαχειοφόρο.

Αυτοί είναι:

Γεώργιος Λειβαδίτης.
Γεώργιος Καλαθάς.
Νικόλαος Μπαζιωνής.
Κων) νος Σαλτός.
Γιαννούλα Φλώρου.
Κων) νος Φλώρος.
Αφοι Μάλλιου.
Κώστας και Πέγκυ Φλώρου.
Φραγκούλα Φλέγκα.
Κατερίνα και Θεόδωρος Καψι-
ώτης.
Ντίνα Λάππα.

Τους ευχαριστούμε θερμά.

Ευχαριστούμε ακόμα κι όλους τους χωριανούς μας που τίμησαν με την παρουσία τους τη Νεχωρίτικη αυτή γιορτή κι ευχόμεστε του χρόνου να παραβρισκονται κι όσοι για οποιονδήποτε λόγο απουσίασαν φέτος.

Από τον Μητροπολίτη Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου, λάβαμε την παρακάτω επιστολή, την οποία και δημοσιεύουμε Χωρίς Σχόλιο.

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ & ΑΓΙΟΥ
ΒΛΑΣΙΟΥ**

Προς την εφημερίδα
«Ο ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ»

Με πολλή χαρά λαμβάνω την Εφημερίδα σας και με ενδιαφέρον αναγιγνώσκω το περιεχόμενό της και σας συγχαίρω δια το έργο της κοινωνίας και της ενότητας που επιτελείτε με αυτήν.

Εις το υπ' αριθμ. 53 φύλλον του παρελθόντος Δεκεμβρίου αυτής μεταξὺ των άλλων ανέγνωσα και τον Απολογισμόν που κάνει η Επιτροπή ανεγέρσεως του Εξωκκλησίου Αγίας Παρασκευής και μετ' εκπλήξεως είδα μεταξὺ των εξόδων αυτής να καταγράφεται:

«Εις Δεσπότην για τα

εγκαίνια 70.000 δραχ.».

Τούτο όμως είναι ψευδέστατον, διότι όλος ο κόσμος ξέρει ότι ο Μητροπολίτης Ναυπάκτου Αλέξανδρος ποτέ και από κανένα Μυστήριον δεν έλαβε χορήγια τώσον εις την πόλιν της Ναυπάκτου όσον και εις τα χωριά της Ναυπακτίας, τα οποία συνεχώς επισκέπτεται. Και δια τα εγκαίνια του Ύψωκκλησίου της Αγίας Παρασκευής Παληονέχωρον όχι μόνον δεν έλαβα ούτε μίαν δραχμήν αλλά και ταλαιπωρήθηκα επί πέντε ώρες ταξιδεύοντας να φθάσω εκεί σε επικίνδυνους δρόμους και τα κάσιμα του αυτοκινήτου επλήρωσα προσωπικά εγώ από το γλίσχρον θαλλάντιόν μου δια να αριάσω έναν Ναόν και να προσφέρω ευλογίαν και χαράν εις τους Χρω-
Συνέχεια στή 5η σελίδα

ΝΕΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Προς το Γενικό Γραμματέα Δημ. Έργων του ΥΠ ΕΧΩΔΕ στείλαμε το παρακάτω έγγραφο:

Προς τον Γενικό Γραμματέα Δημοσίων Έργων ΥΠΕΧΩ

ΔΕ κ. Αντ. Παναγιωτόπουλο Αθήνα.

Κύριε Γενικέ,
Στη συνέχεια του υπ' αρ. 483) 30.10.92 εγγράφου της Συνέχειας στη σελίδα 6

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΕΟΧΩΡΙΤΩΝ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ — ΑΘΗΝΑ

Πραγματοποιήθηκε η Γενική Συνέλευση του συλλόγου στην οποία έλαβαν μέρος πολλοί συγχωριανοί μας. Το Διοικητικό Συμβούλιο, του συλλόγου μας, έκανε απολογισμό του έργου του για το έτος 1992. Στην συνέχεια έγινε ένας ενδιαφέρων διάλογος για όλα τα θέματα που απασχολούν τον σύλλογό και το χωριό μας. Τέλος ενεκρίθει και ο προϋπολογισμός για το έτος 1993.

ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 1992

ΕΣΟΔΑ

Οικονομικό υπόλοιπο 1992
Συνδρομές μελών
Έκτακτες εισφορές
Επιχορηγήσεις
Τόκοι καταθέσεων
Συνδρομές ΝΕΧΩΡΙΤΗ
Έσοδα λαχειοφόρων αγορών
Έσοδα από οδηγό ΝΕΧΩΡΙΤΗ

582.242
257.758
300.000
1.000.000
60.000
600.000
250.000
100.000

ΕΞΟΔΑ

Γενικά έξοδα
Γραφική ύλη - φωτοτυπίες
Ενίσχυση συγχωριανών μας
Τηλεφωνικά (ΟΤΕ)
Ηλεκτρικό ρεύμα (ΔΕΗ)
Κατανάλωση Νερού (ΕΥΔΑΠ)
Ταχυδρομικά (ΕΛΤΑ)
Συντήρηση - εξοπλισμός αίθουσας
Εκτύπωση ΝΕΧΩΡΙΤΗ
Έξοδα Δημοσίων Σχέσεων
Κοινοτικά έργα
Έξοδα διαφόρων εκδηλώσεων

300.000
100.000
200.000
60.000
70.000
20.000
250.000
300.000
300.000
35.000
1.200.000
150.000

ΣΥΝΟΛΟ ΕΣΟΔΩΝ 2.985.000
ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟ 365.000

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ 3.350.000

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ 3.350.000

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 1993

ΕΣΟΔΑ

Οικονομικό υπόλοιπο 1991
Συνδρομές μελών
Έκτακτες εισφορές
Τόκοι καταθέσεων
Συνδρομές ΝΕΧΩΡΙΤΗ
Έσοδα λαχειοφόρων αγορών
Έσοδα Χοροεσπερίδας
Έσοδα από οδηγό ΝΕΧΩΡΙΤΗ

555.556
247.400
249.096
44.091
495.630
351.882
89.200
204.000

ΕΞΟΔΑ

Γενικά έξοδα
Γραφική ύλη - φωτοτυπίες
Ενίσχυση συγχωριανών μας
Τηλεφωνικά (ΟΤΕ)
Ηλεκτρικό ρεύμα (ΔΕΗ)
Κατανάλωση νερού (ΕΥΔΑΠ)
Ταχυδρομικά ΝΕΧΩΡΙΤΗ
Εκτύπωση ΝΕΧΩΡΙΤΗ
Έργα στην κοινότητα ΝΕΟΧΩΡΙΟΥ
Έξοδα Δημοσίων Σχέσεων
Απόδοση εισφορών Ιερού Ναού
Έκδοση ΟΔΗΓΟΥ ΝΕΧΩΡΙΤΗ

276.587
63.725
80.000
46.500
41.737
2.441
136.074
181.869
220.000
17.000
37.680
550.000

ΣΥΝΟΛΟ ΕΣΟΔΩΝ 1.654.613
ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΜΕ 31.12.1992 582.242

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ 2.236.855

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ 2.236.855

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΩΝ

Το Πνευματικό Κέντρο Ρουμελιωτών πραγματοποιήσε στις 21.3.93 στο Μεγαλοπρεπές κτίριό του, εθνικοπατριωτική και Πνευματική εκδήλωση αφιερωμένη στην Εθνική επέτειο της 25ης Μαρτίου του 1821 και στα 50 χρόνια από το θάνατο του Ρουμελιώτη εθνικού ποιητή Κωστή Παλαμά.

Την ώρα αυτή εκδήλωση ετίμησαν με την παρουσία τους πάρα πολλές Ρουμελιώτισσες, Ρουμελιώτες και φίλοι της Ρούμελης, οι οποίοι κατέκλυσαν την αίθουσα «ΔΕΛΦΟΙ».

Ο κύριος ομιλητής της εκδήλωσης, λογοτέχνης κ. Δ. Σιατόπουλος κατέπληξε το ακροατήριο με τη γλαφυρή του γλώσσα, τη βαθειά γνώση του θέματος και την απαράμιλλη παρουσίαση αυτού.

Ποιήματα του Κωστή Παλαμ απαγγέλλει με πολύ επιτυχία ο ηθοποιός κ. Β. Παπανίκας.

Την εκδήλωση αυτή έκλεισε με ελληνικούς και παραδοσιακούς χορούς, το χορευτικό συγκρότημα της Αδελφότητας Αθανασίου Διάκου, το οποίο εντυπωσίασε πολύ.

Οι ανωτέρω πρωταγωνιστές της εκδήλωσης καταχειροκροτήθηκαν από το πολυπληθές Ρουμελιώτικο ακροατήριο.

ΙΣΤΟΡΙΑ & ΠΑΡΑΔΟΣΗ

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Β. ΦΟΥΡΛΑΣ

ΓΑΜΗΛΙΑ ΕΘΙΜΑ

Α' ΑΓΑΠΕΣ ΚΑΙ ΑΠΑΓΩΓΕΣ

«Πού θέλει ή νύφη κι ό
(γαμπρός
μπουμπή στους συμπεθέ-
(ρους)».

1. Άγάπη, συμπεθερία, γά-
μος. Άγαπιώνται «τα παι-
διά», συμπεθερεύονται με
των γονέων τη συναίνεση,
παντρεύονται. Αυτή είναι ή
ισιόδα, ή τάξη. Και σε πα-
λιότερους καιρούς και σε
νεώτερους.

Άλλά συμβαίνει, κάποτε,
ν' αγαπιώνται «τα παιδιά»
(έχουν σεβδά) ή και να
τά 'χουν ισιασμένα («Σε
θέλω. Κι εγώ σε θέλω») ή
και να 'χουν προχωρήσει
στο μη παρέκει, όμως οι
γονέοι της μιάς πλευράς ή
και των δυο μερών, γιά τον
άλφα ή θήτα λόγο, να μη
στέργουν. Και τότε οι αγα-
πώμενοι «κλέβονται» (έκού-
σια άπαγωγή) :

«Είχαν σεβδά και κλέφτη-
καν!».

«Κλέφτηκαν κι όσο πού γέ-
ρασαν λόο δεν άλλα-
ξαν!».

«Κλέφτηκαν, αλλά δεν έκα-
μαν καλή ζωή».

Ή τσούπα που κλέβεται
ντροπιάζει το σόϊ της:

«Στά τσακίδια να πάει, να
μην τη δοϋν τα μάτια μ'!»
«Μας ντροπιάσε ή παλιο-
θρώμα!».

Υπήρχε και περίπτωση
«να κλεφτούν τα παιδιά» με
τη σιωπηρή συγκατάθεση
τών γονέων τους. Τέτοια πε-
ρίπτωση ήταν το παραρτίδι-
σμα της τρανύτερης άδε-
ρφής (ή και του αδερφού).
Άγαπιώνταν «τα παιδιά», το
ήθελαν πολύ κι οι γονέοι,
αλλά πώς να υπερπηδήσουν
«τη φράχτη» δηλ. την ανύ-
παντρη μεγαλύτερη άδε-
ρφή (ή και τον αδερφό) :

Λοιπόν έκαναν στραβά
μάτια κι άφηναν τους αγα-
πώμενους να κλεφτούν.
Και ό τύπος - τύπος και ή
ουσία - ουσία.

Δεν έλειπε και ή φαρσο-
κωμωδία: ό πατέρας του
κοριτσιού να κάνει πώς δε
στέργεται τάχα, ώστε τα έ-
ρωτευμένα να κλεφτούν,
κι αυτός να γλυτώσει την
προίκα. (Κατά το έθιμοδί-
καιο «όποιος έπαιρνε κλεφ-
τική γυναίκα - άκουσίως ή
έκουσίως - δεν είχε αξιώ-
σεις γιά προίκα»).

2. Πολλά τα νεχωρίτικα
περιστατικά γιά αγάπες και
άπαγωγές (έκούσιες). Θ'
άφηναν μερικά πού έχουν
συμβεί μιά φορά κι έναν
καιρό. (πρίν από το 1900).

1

Βλαχόπουλο και βλαχο-
πούλα είχαν κρυφήν αγά-
πη. Κι απέ σκάριζε τα γιδο-

πρόδατά της ή βλαχοπού-
λα και φιλοσταφούναγε το
τραγούδι:

Σιαπού τα πās τα πρόδατα,
σιαπού θαρείς τα γίδια;

—Πέρα κατά τα Ρούδια,
μωρέ Βλαχογιαννάκη.

Πολλοί άκουγαν το τρα-
γούδι της βλαχοπούλας, μα
το βλαχόπουλο άκουγε και
... καταλάβαινε: στα Ρού-
δια, εκεί θα ήταν ή καλή
του.

Το ειδύλλιο στο Παλιονέ-
χωρο, έδω κι έκατον τόσα
χρόνια. Βλαχόπουλο ό Λει-
βαδιτόϊννος, βλαχοπούλα ή
Βασίλω του Λέκα. (Ο παπ-
πούλης κι ή θάβα του μάρ-
πα - Γιάννη Καραντρίκα).

2

Ό Νάκος (Γιάννης - Γιαν-
νάκος - Νίκος) Λούπας και
ή Κουβελοπούλα Ρήνη ήθε-
λαν ό ένας τον άλλον. Κι
απέ τα κρυφονοήματα, τα
κρυφοκαμώματα, τα κρυφά
ταμώματά τους (Τα νιάτα,
λέει, κι ή αγάπη δεν κρύ-
βονται) τα 'καμαν σιάτρα
(σάτιρα) οι χωριανοί:

Σα μπαίνει ό Νάκος στο χο-
(ρό,
βγαίν' ή Ρήνη στο νοβορό.
Στρίβει ό Νάκος το μουστά-
(κι,
βγαίν' ή Ρήνη στο σοκάκι.
(Τό κουβαλαϊίκο σπíti αν
τίκρυνε, τότε, στο χοροστά-
σι —δεν υπήρχε το μπαθα-

σμέν με το Σπανομήτρο.
Την είχε όμως στο μάτι κι
ό Άργυρονίκος και είπε να
την κλέψει. Συνεννοείται
με το γαμπρό του το Μασ-
γαλαντώνη (τό «Λαφαζά-
νη» τί και πώς να κάμουν.
Κι ένα θράδυ, καθώς ή Τα-
σία πάννε τον κατήφορο
κά' τό σπíti της, την πήρε
στο κοντό ό Μασγάλας κι
ό Άργυρονίκος στρατοκαρ-
τέργε στη σταθαίικη τη
μάντρα. Την είχαν βάλει
στη μέση, δε θα τους ξε-
φευγε. Άλλ' ή Τασία τό «δι-
αζώθηκε» (υποπτεύτηκε),
πηδάει στα Χαμηλαίικα μέ-
σα και μνή την είδατε. Τν
έπαθαμι κι δεν του είπαμι
οϋδι τ' κώλ' μας!», μου έ-
λεγε ό μπάρμπα — Άντώ-
νης.

Β' ΑΓΑΠΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΡΑΓΟΥΔΑ

«Βάσανα πόχει ή αγάπη».

Οι αγάπες και οι άπαγω-
γές και οι συμπεθερίες εί-
χαν και τα παρατραγούδια
τους. Άποτυχημένες από-
πειρες άπαγωγής, με το ζό-
ρι παντρεία, γιά λόγου του
προξενιτής, άλλαγμα της
νύφης (άλλη τώδειξαν κι άλ-
λη τώδωκαν), είναι οι πα-
λιές νεχωρίτικες «ιστορίες»
πού θα σās είπω:

1

Ό Μπούφος ήθελε την
Καραδημοτασιά, αλλά κεί-
νη δεν τον ήθελε. Βάλθηκε,
λοιπόν, να την κλέψει και
καιροφύλαγε έδω κι εκεί.
Μιά μέρα την κάλιασε στη
Βρωμόδρουση, κολλημένη
στον δέντρο να κόβει κλα-
ρί. «Πού θα μου πās, δε γλυ-
τώνεις!» της λέει. Κι έπισ-
σε τη ρίζα του δέντρου και
καρτέρηγε. «Μιά στιγμήλα
και κατεβαίνω!» του λέει ή
Τασία. Καμώθηκε πώς κατε-
βαίνει, αλλά πηδάει από
μιά πλαγερή κλωνάρα στον
όχτο και γίνεται άμολόπη.
Κι ό Μπούφος άνέμεινε με
τις άγκάλες άνοιχτές.

2

Ή Πατροτασία ήταν συβα-

ραίικο— όπου ό Νάκος και
οι άλλοι λεθέντες του χω-
ριού χόρευαν. Τό ειδύλλιο
κατάληξε στο γάμο).

3

Ό Μπαζιωνογιώργος παν-
τρεύτηκε όντας ληστοφυγό-
δικος. Τόν αγάπαγε μιά
Μπεκιροπούλα, ή «Κοντή».
Της λέει ό Μπαζιωνογιώρ-
γος: «Θα σε πάρω, πές μου
πού έχει κρυμμένα τα χρή-
ματα ό πατέρας σου». Έ-
κλεψε τα χρήματα, έκλεψε
και την «Κοντή».

4

Ή Σαββούλα του Μπιτκα-
βά τα είχε κουβεντιασμέ-
να και ισιασμένα με το Με-
ρίκα από την Άράχοβα.
Βγήκε, άπογιοματάκι, στο
Πατερέκα τό Μύλο, ήρθε
κι ό Μερίκας άποπέρα κίνη-
σαν ολόβλακα, μπροστά ή
Βαββούλα, άποπίσω ό Μερί-
κας, και πάνε.

Κι απέ φώναζε ή Σαββού-
λα κά' τό Δίρεμα πού ήταν
τα τσοπανούδια:

«Ωρε τσιουπανούδιασα!
Νά πāti να είπειτι στοϋ κου-
ριό μ' έκλιψι οϋ Μιρίκασας!
Τ' αϊκούτε;».

Δεν κλέφτηκαν, να την
κακόχουν οι δικόι της, πού
τους ντροπιάσε. Την έκλε-
ψε!

Τό 'καμε σαν κείνη κεί
πού, καθώς την άρπαξαν,
έκλαιγε τρανά - μεγάλα κι
από σιγούλια έλεγε: Τρα-
βάτι μι ίσεις κι ας κλαίου
ιγώ!».

σμέν με το Σπανομήτρο.

Την είχε όμως στο μάτι κι
ό Άργυρονίκος και είπε να
την κλέψει. Συνεννοείται
με το γαμπρό του το Μασ-
γαλαντώνη (τό «Λαφαζά-
νη» τί και πώς να κάμουν.
Κι ένα θράδυ, καθώς ή Τα-
σία πάννε τον κατήφορο
κά' τό σπíti της, την πήρε
στο κοντό ό Μασγάλας κι
ό Άργυρονίκος στρατοκαρ-
τέργε στη σταθαίικη τη
μάντρα. Την είχαν βάλει
στη μέση, δε θα τους ξε-
φευγε. Άλλ' ή Τασία τό «δι-
αζώθηκε» (υποπτεύτηκε),
πηδάει στα Χαμηλαίικα μέ-
σα και μνή την είδατε. Τν
έπαθαμι κι δεν του είπαμι
οϋδι τ' κώλ' μας!», μου έ-
λεγε ό μπάρμπα — Άντώ-
νης.

(Ή Πατροτασία - κόρη Νικ
Κοτσάλου - ήταν μοναχοδυ-
χατέρα με περιουσία - λοι-
πόν περιζήτητη νύφη. Τό ό-
τι ήταν συβασμένη με άλ-
λον δεν είχε σημασία).

3

Οι Μπαζιωνάιοι οι λήσταρ-
χοι έδωκαν την άδερφή
τους, τό «Μαλλιάρό», στο
Φουρλοσπύρο με το ζόρι.

Συνέχεια στη 4η σελίδα

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Ζουρλάθηκα — κι άμάν, άμάν
Ζουρλάθηκα, μαρούλα μου).
Ζουρλάθηκα, μαρούλα μου,
γιά μιά γειτονοπούλα μου.
Πέντε χρόνους τιν άγαπώ
και ντρέπομαι ναν της τό είπω.
Σύρε, μαρούλα μ', πές το της,
κρυφά κουβεντιάσε το της.
—Μετάχαράς σου, γυιόκα μου,
να πάρω και τη ρόκα μου,
Παίρνει τη ρόκα της και πάει,
θρίσκει την κόρη πού κεντάει.
—Γειά σου, χαρά σου, λυγερή.
—Καλώς τη μάγκα την καλή.
—Κόρη μου, ό γυιός μου σ' ά-
γαπεί

και ντρέπεται να σου τό πεί.
—Σα ντρέπεται, σα ντρέπεται,
στην πόρτα μ' γιάτί στέκεται;
Πές του να 'ρθεί ταχιά πρωί
να πιούμε τον καφέ μαζί!
(άπολυτό)

2

(Στάζουν τα κε-κι άμάν, άμάν
Στάζουν τα κεραμίδια σου).
Στάζουν τα κεραμίδια σου,
γραμμένα 'να τ' άφρύδια σου.
Στάζουν κι αντισταλάζουν
μές την καρδιά με σφάζουνε.
Στάζει κι έμέ ή καρδούλα μου
γιά σε, γειτονοπούλα μου.
Γειτονοπούλα μου, να ζής
θα σε ρωτήσω να μου είπεις:
—Ποιός δέντρος κάνει τον άν-

(θό,
ποιά μάνα τον καλόν υγιό;
—Γρανίτσα κάνει τον άνθό,
Λενίτσα τον καλόν υγιό.
(άπολυτό)

Δυό τραγούδια —ύμνοι της
αγάπης. Υπόθεση απλή: τό γει-
τονόπουλο αγαπάει τη γειτονο-
πούλα. Τό ένα γειτονόπουλο,
ντροπαλό, άτολμο, δισταχτικό.
«Μά ή ύπεροχη γυναίκα τό κα-
τάλαβε» (καθώς θα 'λεγε ό Κα-
θάφης). Το άλλο γειτονόπου-
λο, τολμηρότερο, στην έξυπνη
έρωτησή του, παίρνει την έξι-
σου έξυπνη άπάντηση της κό-
ρης. Και στη μιά και στην άλ-
λη περίπτωση ή αγάπη γειτονό-
πουλου και γειτονοπούλας είναι
γνήσια και άγνή, άδολη κι άνυ-
πόκριτη, βαθιά κι άμοιβαία.

Και δυό έπεξηγήσεις:

1) Ή φράση «παίρνει τη ρό-
κα της», έχει και την έξης έν-

νοια: Οι προξενήτρες τό είχαν
συνήθιο να κατάνε ρόκα, «να
καλοδέσει ή δουλειά», να στερ-
γίώσει τό προξενιό. Μερικές
συνήθιζαν να φοράνε και παρά-
ταιρες κάλτσες (λ.λ. μιά κάλ-
τσα καφετιά, μιά θατιογάλαξη)
να «ταιριάζει», να στρέξει ή συμ-
πεθερία. Κι όταν έμπαιναν στο
σπίτι, πάταγαν στο πορτόφυλο
με τό δεξί ποδάρι, «να 'ρθεί ή
κουβέντα δεξιά», κατ' ευχύν.

2) Ή γρανίτσα είναι ό πλα-
τύφυλλος δέντρος «Άρδς ή πυκ-
νανθής ή πλατύφυλλος» έπιστη-
μονικά. Στο Νεχώρι τη λέμε
«ήμεράδι» και «ήμερόδεντρο».
Στό Κ' ρι και στον Δώθε Δεν-
τρόλογο είναι πολλά τέτοια ή-
μερόδεντρα.

«Γιά να σ' έχω την Τετράδη,
σα δεντρί με τό ήμεράδι»
λέει κι ένα παλιό τραγουδάκι,
πού τό χόρευε ή νύφη.

Δημ. Φ.

«Πατριδολάτρης είμαι,
όχι έθνικιστής»
σιχαίνομαι και τη λέξη και την
(έτικέττα)

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

*

«Πάνω απ' την κακοπέρασή μας,
είναι ή Έ λ λ ά δ α.
Πάνω από τη ντροπιασμένη ει-
(ρήνη των δειλών,
είναι ή Έ λ λ ά δ α.
Πάνω από κάθε χαρά μας,
είναι ή Έ λ λ ά δ α.
Αυτή είναι ή ζωή μας,
ή χαρά μας, ή τιμή μας.
Αυτή είναι ή οικογένειά μας,
(ό έρωτάς μας,
ή περιουσία μας ή αλαφυραγώ-
(γητηρ).

Στρατής Μυριόδηλης

*

«Ήρωισμός είναι
ν' αγαπās την Πατρίδα σου,
όχι γιά τ' αγαθά πού σου δίνει,
αλλά γιά τ' αγαθά πού σου στε-
(ρεϊ».

Θεμ. Αθανασιάδης - Νόβας

ΛΑΪΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

1

Μιά άλπου έπεσε μέσα στο
Φίδαρη κι απέ την πήρε τό νε-
ρό και την πάγνε τον κατήφορο.
«Μιά χαρά πάω, είπε ή άλπου·
θα βγιώ ξαπόστατη στα Μπο-
χωρογάλατα!» Σαν την άρπαξε
παρακατούλια ή λαμπάδα και τη
βάργε από ριζοστέφανο σε ριζο-
στέφανο, τά χρειάστηκε η κυ-
ρά — Μάμω:

«Δε μ' άρέσουν έτοϋτα τά κλω
θογυρίσματα» είπε.

(Στην αρχή ξεκινάμε καλά,

οι δυσκολίες, οι άναποδιές, έρ-
χονται ύστερώτερα).

2

Τό γερόσυλο αλύχταγε όλην
νύχτα: γάου ου, γάου, ου...

Τό ρωτάει τό νέο σκυλί:

—Γιατί αλύχτας όληνύχτα
και δεν ήσυχάζεις;

—Σκιάζω τό λύκο! του λέει.

—Σαν είναι έτσι, τότε γιάτί

τραβιάσαι όκωλα, όκωλα;

—Αμ σκιάζομαι κι εγώ!

Δ.Φ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΑ ΛΟΓΙΑ

Ό μνητής άργησε να πάει
σχολείο κι ό δάσκαλος (δάσκα-
λος του παλιού καιρού) τον έ-
δειρε. Ό δαρμένος μαθητής εί-
πε στο ραδάτρα δάσκαλο:

«Δάσκαλέ μου αγαθέ,
αγαθέ και πονηρέ,
αγαθέ στα αγαθά,
πονηρέ στα πονηρά,
άργησα και μ' έδειρες
κι οϋτε πού με ρώτησες.
Στράτα - στράτα πόρχομαν
μέγα θεριό άπάντησα,

είχε πέντε κεφαλές,
τέσσερες άναπνοές,
χέρια - πόδια είκοσι
και τά νύχια τ' ένατό.
Αν τό εύρεις, δείρε με,
ματαθεργοδείρε με».

Ό δάσκαλος κατάλαβε τά αι-
νιγματικά λόγια του μαθητή
του, αλλά δεν τον ματάδειρε.
Ποιό, λέτε, να ήταν τό «Μέγα
Θεριό» —αίτία ν' άργήσει ό μα-
θητής και να τις φάει άδικα ό
καημένος;

Δ.Φ.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Πολλοί χάνουν τον υπόλοιπο καιρό τους νοσταλγώντας τα χρόνια, που χάθηκαν.

Σα ζυγώνουν οι Άγιες μέρες, τώρα που διάβηκαν τα χρόνια, κάθονται και ξεφυλλίζω με το μυαλό μου τη φυλλάδα των παιδικών μου αναμνήσεων.

Ρίχνω τη σκέψη μου στα διάβη των παιδικών μου χρόνων, για να κρατήσω ζωντανές τις παλιές παιδικές μου αναμνήσεις. Ένας θαύς αναστεναγμός κι ένας πόνος τρανός με τα-ρακουνάει ολόκληρο «ψυχή τε και σώματι».

Πάνε τώρα 58 χρόνια, που «μα γάρι» και μοναχογιός στις μά-νας μου, της Λιάζαινας την αγ-καλιά, ήμουνα κι εγώ στο χω-ριό μου και πήγαινα σχολείο, στο καινούργιο, το σημερινό σχολείο, με δάσκαλο το Χρήστο Παπανικολάου, διετής στην Έκτη τάξη για να πάρω το πτυχίο μου, το... ΜΑΣΤΕΡ.

Ήτανε μήνας Μάρτιος κι ή-τανε σαρακοστή για τη Λαμπρή Την εποχή αυτή ήτανε στο χω-ριό πολλές αγροτικές δουλειές, κλαδέματα και σκαψίματα στ' αμπέλια στα Πορέτσινια.

Όπου να σου, κι έρχεται στο σχολείο η θεία μου, η αδερφή της μάνας μου, η Πιντιλαίνα, μητέρα του Αρχιμανδρίτη Πα-πακρήστου Μέρμηγκα και δάδα του Παντελή Παπακρήστου και λέει στο δάσκαλο:

—Χρήστο, θέλω να μου δώ-κεις τον Κώστα τ'ς Λιάζαινας, να πάει ψωμί στ'ς εργάτες κλα-δούχους και σκαφτιάδες, που σκάθουνε στ' αμπέλι.

(Τότε κάναν τα κολουήμια, δηλ. σωρούς το χώμα και τον Μάη με το σκάλισμα τα ίσια-ζαν).

Μπαίνει ο δάσκαλος στην αί-θουσα. Μου κάνει νόημα και βγαίνουμε στο διάδρομο μαζί.

Έτρεμα από το φόβο μου και διαλογιζόμουν. Άραγε τί έκανα; Μου είπε ο δάσκαλος τί ήθελε και πήγε η καρδιά στη θέση της.

Έφυγα.

Πήγα στη θεία την Πιντιλαί-να, μα όταν αντίκρυσα ένα σα-κούλι μ' ολόκληρη την κουλού-ρα την μπομπότα, που έκαιγε α-κόμα απ' τη φωτιά, δυο κατσα-ρόλια φαγητό χταπόδι με μα-καροτσίνια, ένα βάζο με παρα-μοσαλάτα και μια πεντακοσιά-ρα με κρασί, της λέω:

—Θεά, δεν μπορώ να τα πά-

ΤΟΥ
ΚΩΣΤΑ ΛΙΑΖΗ

ω μόνος μου όλα αυτά τα πρά-ματα...

Αμέσως σηκώνεται και πη-γαίνει πάλι στο δάσκαλο και ζή-τησε τον αγγόνα της το Νίκο Βλάχο.

Πήραμε όλα αυτά τα πράγμα-τα, εγώ τα δύο κατσαρόλια με το φαγητό, το κρασί, τα πιάτα και τα κουταλοπίρουνά όλα μέ-σα σ' ένα σακούλι, κι ο Νίκος την Ταρταμοσαλάτα και το σα-κούλι με την μπομπότα.

Φύγαμε στις 11. Έπρεπε, το πολὺ στις 12 να είμαστε εκεί, για να φάνε οι εργάτες.

Κολάτσιαν, βέβαια το πρωί, χαλδὰ και τουρσί με πιπεργιές, κορντόρια, φασολάκια, σέλινο, που έφτιαχνε η μάνα μου.

Φτάσαμε στου Παπά τη δρύ-ση στα Παλιόρογκα.

Καθίσαμε να πιούμε νερό. Εγώ άνοιξα το ένα κατσαρόλι με το φταπόδι.

Μοσχοδόλησε ο τόπος. Άρχι-σαν να τρέχουν τα σάλια μου.

Παίρνω μια κουταλιά. Παίρ-νω και δεύτερη.

Καθώς ήμουνα απ' το πρωί με ένα ξεροκόμματο, μου φάνηκε λουκούμι.

Δίνω και στο Νίκο.

—Μ!... ωραίο! Διαπίστωση κι αυτός.

Βγάζουμε και δεύτερο κουτά-λι απ' το σακούλι κι αρχίζουμε το φαγητό, διαλέγοντας τα πιο χοντρά κομμάτια απ' τα πλοκά-μια του χταποδιού.

—Κώστα, μου λέει ο Νίκος, να κόψω και μπομπότα να δο-κιμάσουμε την ταρταμοσαλάτα;

—Όχι! του απαντώ, γιατί θα μας καταλάβουνε εκεί που θα πάμε. Θα μυρίζουμε κρεμμύδι.

Δε φάγαμε απ' την ταρταμοσα-λάτα.

Φτάσαμε στ' αμπέλι.

Βλέπουμε τους κλαδούχους, τον Παπακρήστο και το Βλάχο και τις γυναίκες, που έσκαδαν τ' αμπέλι. Μάνθα Μέρμηγκα, Μηγγάλω Παπακώστα, Μηγγά-λω Τσέλιου κι Αικατερίνη Λιά-ζη.

Αφήσαμε τα κατσαρόλια στο μπαίρι κάτω από την αγχορτσιά κραμάσαμε και τα σακούλια και πήγαμε στους εργάτες.

Φιλήσαμε το χέρι του παπά, που μας υποδέχτηκε μ' ευχές και με χαρές. Μας βλόγησε λέ-γοντάς μας:

—Μπράβο στα καλά παιδιά, που έφεραν τον άρτον τον επι-ούσιον!...

Έστρωσε η Μιρμήγκω, έκαιμε τη διανομή και μας ρώτησε αν φάγαμε. Της απαντήσαμε πως δε φάγαμε, γιατί φύγαμε απ' το σχολείο.

—Ετούτο το φαγητό, μωρέ γυναίκες, είναι όλο μακαροτσίνι. Αν πεις και για μιζέ; ούτι για σμάδ'.

Μπορεί να το κράτ'σι η πεθε-ρά μ' για το δρόδ'.

Εμείς αλληλοκοιταχτήκαμε, αλλά κρατήσαμε την ψυχραιμία μας.

Ο Παπακρήστος, που δεν κα-τάλαβε κι αυτός τί έγινε, λέει:

—Δώστε στα παιδιά να τρώ-γουνσι. Ευλογία Κυρίου σήμερα, πλούσια τα ελέη.

Αφού φάγαμε ξαναφορτωθή-καμε με το Νίκο τα άδεια κα-τσαρόλια και γυρίσαμε στο Πα-πακρησταίκο. Δώσαμε τα πράγ-ματα και πήγαμε σχολείο, για το απογευματινό μας μάθημα.

Ανεβαίνοντας με το Νίκο στις Τσαπουρνιές για το χωριό, συ-ζητούσαμε από τώρα το τί θα κάναμε τη Μεγάλη Εβδομάδα και την Ανάσταση.

Αναρωτιόμασταν πού και πώς θα κοιμήσουμε λίγη μπαρούτη, έστω και φουρνελοπάρτη και φιτίλι, για να κάνουμε σαλιό-ρες (τρίγωνα) και να γεμίσουμε και κανένα λαμνί.

Τότε καρτερούσαμε την κάθε γιορτή πώς και πως. Τις ξεχω-ρίζαμε, τις καταλαβαίναμε, τις ζούσαμε, μπορώ να πω, αλλιώς...

Γι' αυτό και σήμερα ακόμα φεύγαν απ' την Αθήνα και αλ-λού για το χωριό για να γιορ-τάσουνε το Πάσχα. Γιατί εκεί κάτι τέλος πάντων καταλαβαί-νεις. Αν και τα μαγάρισε κι ε-κεί ο πολιτισμός. Όμως κάτι έμεινε.

Όλες οι γιορτές έχουν τη χά-ρη τους και τα καλά τους, τα Χριστούγεννα, ο Αϊ - Βασίλης, το Πάσχα, ο Δεκαπενταύγουστος με τα πανηγύρια, μα εκείνη που ξεχώριζε, έπαιρνε τη μορφή του γενικού ξεσηκωμού ήταν η Λαμ-πρή, το Πάσχα.

Γιατί θέλεις η νηστεία, θέλεις γιατί είναι η τρανότερη γιορτή της χριστιανισμής, θέλεις η Μεγάλη Εβδομάδα με τα όμορφα και μοναδικά τροπάρια, θέλεις η θεία συγκράτηση να σταυ-ρωθεί ο Χριστός για τη σωτηρία μας, θέλει ότι η Ανάσταση του Χριστού είναι γεγονός πρωτο-φανές απ' όσα είδε ο κόσμος (θαύμα μεταξύ θαυμάτων) θέ-λεις η εποχή της άνοιξης, που η φύση ντυμένη στα γιορτινά με λουλούδια και χλωρασιές, την κάνουν εορτή των εορτών.

Έφτασαν λοιπόν κι οι μέρες της Μεγάλης Εβδομάδας.

Το Σάββατο του Αζάρου τα κορίτσια και τ' αγόρια του σχο-λείου, δύο παρέες, χώρια τα κο-ρίτσια και χωριστά τ' αγόρια λέγαμε το Δάζαρο.

Τα κορίτσια είχαν και ένα α-

γόρι, τον καλαθάρη, στην πα-ρέα τους, που κρατούσε το στα-λισμένο με λουλούδια καλάθι τους, που έβαζαν τ' αυγά, που τους έδιναν στα σπίτια.

Τα κορίτσια τραγουδούσαν: —«Καλώς μας ήρ' ου Λά-ζαρος...».

Οι νυφάδες της χρονιάς ξεκί-ναγαν πρωί - πρωί και πήγαι-ναν να φέρουν δάγια.

Είχαν μαζί τους κι ένα αγό-ρι.

Άλλες πήγαιναν στα βράχια της Σηπλιάς κι άλλες σ' αμπέ-λια και σε γιούρτια, που ήταν δάγιας.

Συναγωνίζονταν ποιά θα έ-φερνε την καλύτερη τη δάγια, τη λελοδιασμένη, για να την παινέψουν στο χωριό.

Την Κυριακή των Βαΐων, με-τά τη θεία λειτουργία, έπαιρνε ο καθένας μας από το χέρι του παπά ένα κλωνάρι δάγια κι έ-ριχνε καμιά δραχμούλα στο δι-σκο, του παπά, το τυχερό.

Περίμενα κι εγώ κι ο Νίκος να μας δώσει κι εμάς το χαρτζι-λίκι: ο παπάς, γιατί εμείς θα με-τρούσαμε τα χρήματα, για ν' α-γοράσουμε μπαρούτη.

Το μεσημέρι των Βαΐων, ό-ποιος είχε, έτρωγε θαλαλάσ-σκορδαλιά ή ψάρι απ' το ποτάμι, που έφεραν οι Καλαθαίοι ή ο μπάριμπα - Γιοργος ο Ζαρκάδας απ' το θέρμιο.

Το βράδυ των Βαΐων απαξά-παντες στις αγρυπνίες

Κτυπούσε η καμπάνα, πηγαί-νανε στην εκκλησία, ασπάζονταν τις εικόνες, άναδαν κεριά, καν-τύλια.

Με πόση κατανύξη καρτερού-σαμε να βγει ο Νυμφίος, και ν' ακούσουμε το «Ιδού ο Νυμφίος έρχεται...». «Τον νυμφώνα Σου βλέπω...». «Ερχόμενος ο Κύριος προς το εκούσιον Πάθος...».

Και δεν έμενε μάτι δίχως δάκρυα και καρδιά χωρίς πό-νο.

Τη Μεγάλη Δευτέρα το βρά-δυ το ίδιο.

«Τον Νυμφίον αδελφοί...».

Εγώ κι ο Νίκος είχαμε το μυα-λό μας στα... «πυρομαχικά».

—Τί θα γίνει, Κώστα' λέει ο Νίκος.

—Άκουσε, Νίκο, θα πάμε και θα πούμε στον Κώστα τον Παπουτή και το Γιώργο το Μα-ζιά και θα μας δώσουνε μπα-ρούτη χωρίς λεφτά.

—Γιατί; λέει ο Νίκος.

—Γιατί δουλεύουνε στο δρόμο στην Τρικουκιά στο δρόμο, που βάνουνε φουρνέλες, για ν' ανοί-ξουνε το δρόμο. Εμείς, βέβαια, θα πούμε πως θα τους πληρώ-σουμε.

Τη Μ. Τρίτη το απόγευμα, ό-ταν ήρθαν οι εργάτες από την Τρικουκιά, πήγαμε στο σπίτι του Κώστα Παπουτή.

—Μπάριμπα, του λέω, θέλω μια χάρη και θα σε πληρώσω.

—Τί χάρη, ωρέ; μου λέει.

—Θέλω λίγη μπαρούτη και

Συνέχεια στή σελίδα 6

ΓΑΜΗΛΙΑ ΕΘΙΜΑ

Α' ΑΓΑΠΕΣ ΚΑΙ ΑΠΑΓΩΓΕΣ

Συνέχεια από σελ. 3

Τόν έπιασαν και του είπαν όρθα - κοφτά: «Τήρα δώ, ή αδερφή μας σέ θέλει, γιά τήν παίρνεις, γιά σου παίρ-νουμε τὸ κεφάλι». «Τί κάμει ὁ ἄνθρωπος; Θέλοντας μὴ θέλοντας, τήν παντρεύ-τηκε.

Καί νά εἰπείς πὼς τὰ εἶχε με τὸν τοιοῦτα; Ὅχι. Αὐ-τὴ τὸν ἤθελε καὶ γίνηκε τὸ δικό της.

(Μοναχοκόρη τους ή Ρή να —ή Σγαγιοσπύραϊνα— πρωτοξαδέρφη του πατέρα τής μάνας μου).

4

Ὁ Σαβδοκολίδς εἶχε δά-λει στο μάτι του Μεμοκώστα τή Λένη κι ἔστειλε προξενή-τὴ τὸν Ταλιαμπέ. Ἀλλὰ κι ὁ Ταλιαμπές εἶχε σὸ νοῦ του τή Λένη. Πάει, λοιπόν, ὁ Ταλιαμπές στοὺς Μεμαί-ους καὶ τοὺς λέει: «Τὸ καὶ τὸ, ὁ Σαβδοκολίδς γυρεῖ τή Λένη, στρέγεστε νὰ τοῦ τὴ δώκετε; — Μετὰ χαρὰς νὰ τοῦ τὴ δώκουμε. —Κι ἂν σὰς τὴ γυρέψω ἐγώ, μοῦ τὴ δίνετε; —Τόσο τὸ καλύτε-ρο, ἂν εἶδ' ἐσύ!» (Ὁ Τα-λιαμπές ὡς ταξιδευόμενος ἦταν προτιμότερος ἀπὸ τὸν πραγματολόο τὸ Σαβδο-κολιδ). Καὶ τὴ Μεμολένη τὴν πῆρε ὁ Ταλιαμπές, ὁ προξενητής. Κι ἀλήθευε ἡ παροιμία: «ἀνύπαντρος προξενητής γιά λόγου του γυρεῖ»).

5

Τὸ Γιαννόπουλο ἀπὸ τὴν Τερπίτσα τὸν προξένεψαν με τὴν Ἄννα τοῦ Συροίρη. Ἡ Ἄννα δὲ μαυροφέλαγε σὸ δίδιστι, φανεσιμιά ἦταν ἡ μικρότερη ἀδερφή της, ἡ Βασίλω (ἡ μάνα τοῦ πατέ-ρα μου). Λοιπὸν στὰ ισιά-σματα ἔδειξαν τοῦ Γιαννό-πουλου τὴ Βασίλω, στὰ στε-φανώματα τὴ Βασίλω τὴν ἔ-κρουσαν καὶ σὸ γαμπρὸ πα-

ρυσίασαν τὴν Ἄννα.

—Αὐτεῖνὴ εἶναι ἡ σουβα-στικιά μ' γιά μέ γελᾶν τὰ μάτια μ'! ἀθιβάλλει ὁ δό-λιος ὁ γαμπρός.

—Τὰ μάτια σ', τὰ μάτια σ', σέ γελᾶνε, γαμπρέ! Βρά-δυ ἦταν, καθέταν καὶ στ' ἄ-πόσκιο ἡ τοιοῦτα, καὶ δὲ θὰ τὴν προσοῦφερες καλὰ. Παπά, δάλε θλοπὸ ν ἂμῃ κασομεράμε καὶ διάζεται τὸ ξένο συμπεθερκό.

Κι ὁ Γιαννόπουλος ἄλλη συβάστηκε κι ἄλλη στεφα-νώθηκε.

(Θυμίζω, πὼς κατὰ τὰ τό-τε συνήθια οἱ συβασμένοι, ἄρρεθωνιασμένοι, δὲ γλέ-πονταν. Κι ὁ Γιαννόπουλος ἀπὸ τὰ συβάσματα ὡς τὰ στεφανώματα δὲ ματάειδε τὴ μέλλουσα γυναίκα του. Καλὰ νὰ πάθει!).

ΔΗΜ. ΦΟΥΡΛΑΣ

Υ.Γ.: 1) Στὰ δημοσιεύμα-τά μου σὸ ὑπ' ἀριθμ. 53 φύλλο, παρακαλῶ νὰ γίνουν οἱ ἐξῆς διορθώσεις: Κείμε-νο, παραγρ. 1, τραγ. 3, «Νύ-χια μου καὶ νυχάκια μου καὶ νυχοποδαράκια μου», παραγρ. 2, στιχ. 10 «κατά-πφερνε», παράγρ. 4, στιχ. 16—18 «πατέρας τῶν Θεῶν, τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς πα-λιανθρωπιᾶς». Τραγοῦδι κλέφτικο, στιχ. 9 «Ἄλλος τὰ λέει μάλαμα», στιχ. 10 καὶ 11 «κλεφτοῖπουλο». Καὶ «Ἀρκαδία», τονισμένη στὴ λήγουσα. Ἄλλο ἡ ὀξύτων Ἀρκαδία (ἡ πόλη Κυπαρισ-σία ἐπὶ τουρκοκρατία) καὶ ἄλλο ἡ παροξύτονη Ἀρκα-δία (ἀρχαία Ἀρκαδία, νομὸς Ἀρκαδίας). Τὰ λόγια τοῦ Καραϊσκάκη: «νὰ εἶστε μονοιασμένοι».

2) Διευκρινίζω, ὅτι, πέρα ἀπὸ τὰ ἐνυπόγραφα ιστορι-κά, λαογραφικά καὶ λοιπὰ σημειώματά μου, δὲν ἔχω ὁποιαδήποτε ἄλλη σχέση κι ἀνάμιξη με τὴν ἔκδοσιν τοῦ «Νεχωρίτη».

Δ.Φ.

ΜΗΝΥΜΑ ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΝΕΧΩΡΙΤΕΣ

Ὁ Σύλλογος βοηθᾷ τὸ χωριό, διατηρεῖ τὴ σύσφιξη τῶν σχέσεων τῶν ἀπανταχοῦ συγχωριανῶν, τρέχει στοὺς ἀσθενεῖς, παρευρίσκεται σὲ εὐχάριστες καὶ δυσά-ρεστες περιπτώσεις τῶν συγχωριανῶν καὶ καλλιιεργεῖ τὴν ἀγάπη τῶν Νεχωριτῶν.

Ἐὰν πιστεῦεις καὶ σὺ στὰ ἀνωτέρω, γράψου μέλος τοῦ Συλλόγου σου, γιά ἠθική καὶ ὕλική συμπαράσταση. Ὁ Σύλλογος εἶναι πάντα κοντὰ στοὺς Νεχωρίτες, ὅς ἐρθουν καὶ αὐτοὶ κοντὰ του.

Τ' ΑΠΟΜΑΤ'

Υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι, που έχουν «κακό μάτι». Ότι θανατώσουν, «ματιάξεται», παίρνει «από μάτι», «αθασκανίζεται».

Ματιάξονται άνθρωποι — και παραδέχονται παιδιά — κλαυθιά και ζωντανά.

Και πέτρες ακόμα αθασκανίζονται. Γι' αυτό ακούς να λένε:

— Ωρ' μάτ' απ' το 'χει!... Κι τ'ν πέτρα σκάει!...

Ο ματιασμένος χάνει την ζωηράδα του, «ξίπιλάωνει», κόβει το χρώμα του, «ζαυλακώνεται»...

— Δε γλέπ'ς, μαρούλα μ', απ' φλώρσι τον χαϊδάρι; Φέρ' τον να τον τράξον, ακούς να λένε οι γερόντισσες.

«Μπορεί να σκάσει κανένας απ' τ' απομάτ', άμα δεν τον προλάβ' νι».

Κι εντυχώς, υπάρχουνε πολλοί, που ξέρουν να ξεθασκαίνονται, γυναικες παραδέ, αλλιώς παραίνουμε χαμένους.

Όχι όλοι δηλ., να λέμε και τον στραβό το δίκιο, αλλά εκείνοι που έχουν κάτι να τους ζηλέψει.

Να, σα να πούμε ομορφιά, παράστημα, γλυκιά φωνή, ωραία ντυμασιά και πάει λέγοντας...

— Είσι να μη σι ιδει κακό μάτ' λένε στους στορνισμένους...

Εμείς οι άλλοι, οι πολλοί, δεν έχουμε ανάγκη.

Τί λύκο να ζηλέφουν από μας!...

Οι τρόποι ξεματιάσματος είναι πολλοί και από τόπο σε τόπο διαφέρουν.

Ο πιο συνηθισμένος τρόπος στο χωριό είναι το μέτρημα του μαντηλιού του ματιασμένου.

Δεν είναι απαραίτητο να είναι χειρομάντηλο. Και ό,τι άλλο να 'ναι, ας είναι, το ίδιο κάνει, φτάνει «να είναι από πάνω του», να το φοράει δηλ. ο θασκαμένος.

Να, το ζωντάρι, σα να πούμε, την «ακλακίδα» απ' το πογκάμισο, τη θαμπακέλα, αν είναι τσούπα, τα «ζ' νάρια» απ' την ποδιά της... Κάτι που να 'χει μάκρος και να μπορεί να κομποδένηται.

Σταυροκοπιέται τρεις φορές η γιάτρισσα, κάνει στην άκρη τον χειρομάντηλον ένα κόμπο κι από τον κόμπο προς την αντίθετη μεριά, με τράει μια πιθαμή και μια παλάμη, τέσσερα δάχτυλα δηλαδή.

Σταυρώνει και το μαντήλι φέρεται τρεις φορές και λέει από μέσα της τα λόγια, που ακολουθούν:

«Κίνησε η αθασκανία κι η κακή καταλυσία.

Στο δρόμο, που επήγαινε, θρίσκει το Χριστό.

—Πού πας, αθασκανία και κακή καταλυσία;

—Πάω να πιώ το αίμα του

(εδώ ονοματίζοντε το ματιασμένο)

—Τον έχω μρωμένο, βαφτισμένο, στο Θεό παραδομένο».

Άλλοι πάλι προτιμούν τούτη την παραλλαγή του ξορκισμού:

«Κίνησε η αθασκανία κι η κακή καταλυσία.

Στο δρόμο που επήγαινε,

Γιατροσόφια και Ρεμέντια

Χριστό και Παναγία συναντά (τά.

—Πού πάς, αθασκανία και κακή καταλυσία;

—Πάω να πιώ το αίμα του... από την καρδιά, τους πλέ-

(μονες και εβδομήντα δύο βλέδες (τον κορμού.

—Γέρισε πίσω.

Τον έχω βαφτισμένο, μρωμένο,

στο Θεό παραδομένο».

Πρέπει να σημειώσουμε εδώ, πως άμα αυτά τα λόγια τα πεις προφορικά σε άλλον, να μάθει κι αυτός να ξεματιάξει, χάνουν τη δύναμή τους, «δε δ' λιούνι», ούτε σε κείνον που τα λέει ούτε σ' αυτόν που τα μαθαίνει. Μόνο γραπτά μεταδίδεται η τέχνη του ξορκολογήματος.

Τελειώνοντας τα λόγια του ξεθασκάματος, ξαναμετράει το μαντήλι. Άμα το χειρομάντηλο κοντήνει, αν δηλαδή η πιθαμή και η παλάμη δε χωρούν στο μετρημένο τμήμα, ο άνθρωπος είναι «φοτωμένος από μάτι».

Κι όσο πλειότερο κονταίνει το μαντήλι, τόσο και περισσότερο αθασκαμένος είναι.

Μονάδα μετρήσεως ματιάσματος είναι το.... «δάχλο». Όσα από τα δάχτυλα της παλάμης δε χωρούν στο μετρημένο τμήμα του χειρομάντηλου, τόσα δάχτυλα «απομάτι» έχει.

—Μπα, σι καλό σ' μαρούλα μ'!... Ισθ χαζίρ' να σκά'εις!... Να, τήρα κι μοναχός... Τρία δάχλα αποματ' είχισ, ακούς να λένε οι γερόντισσες χάσκοντας απ' το χασμουρητό. Γιατί και το χασμουρητό πάνω στο μέτρημα του μαντηλιού, είναι απόδειξη ματιάσματος.

—Μπα, σι καλό μ'!... Τι είναι τοτόν!...

Δε μπουρώ να σ' μιμάσω τα τσιαούλια μ'!...

Το σταύρωμα και το ξορκισμα του μαντηλιού γίνεται τρεις φορές. Κάθε φορά που τελειώνει το ξορκολόγημα, μετρούν το χειρομάντηλο, π' αρχίζει κι αυτό αγάλια - αγάλια να παίρνει το αρχικό του μάκρος.

—Τρόμαξα να τον βάλον σι λονραγιασμό!...

Να, βαλ' τον αλάνι σ' κι τήρα, τώρα π' θα πας στον σπύτι σ' βάλλι κι δυο σπ' ράκια θυμιάμα στ' φωτιά...

Τέλειωσε το ξορκολόγημα, που ας σημειωθεί γίνεται α-νιδεοτελώς.

Για να 'χει όμως αποτέλεσμα, δεν πρέπει να ξεχάσεις τις τελευταίες συμβουλές της...γιάτρισσας.

Το χειρομάντηλο να το κρατήσεις πάνω σου και να λιθαιστές.

Το μάτι ρίχνεται πάντα στη φωτιά.

Η γιάτρισσα παίρνει τέτοια θέση στο παραγώνι, ώστε το δεξί πλευρό της να είναι γυρισμένο πάντα στη φωτιά.

Αν είναι μακριά απ' τη γωνιά, στον ήλιο σα να πούμε και να λιιάζεται, δεν πρέπει στα δεξιά της να βρίσκεται κανένας, γιατί η θασκανία φεύγει από το ματιασμέ-

νο και τη φορτώνεται αυτός.

Τ' αβάπτιστα παιδιά δεν παίρνουν από μάτι.

Καλότρυχοι οι Τουρκαλάδες, που σαν αβάπτιστοι δεν έχουν φόβο να πάρουν από μάτι! Τα χανουμάκια δηλ., γιατί απ' τους μεμέτηδες τί διάολο να ζηλέψεις...

Είπαμε πως απομάτι παίρνουν και τα «πράματα». Κι ολόκληρο κοπάδι ακόμα.

Κι αυτά ξορκολογούνται όπως και οι άνθρωποι.

Σ' αυτό μετρούνε την τριχιά, που έχουν να τα δένουν.

Δεύτερος τρόπος ξεματιάσματος είναι το σαράντισμα. Σ' ένα ποτήρι βάζουνε αρκετό νερό. Βουτάει η γιάτρισσα τα δυο της δάχτυλα μες στο νερό και «σαραντίζει», ραντίζει τον αθασκαμένο ανεθοκατεβαίνοντας ως το σαράντα.

Κάθε πριχάλισμα και ένας αριθμός.

Το ανεθοκατέβασμα γίνεται τρεις φορές.

Όσο νερό «ανεμένει» στο ποτήρι, το ρίχνουνε στην κούρνια, να πάει στις κότες τ' «απομάτι», να τινάχτοιν, να φύγει.

Ύστερα απ' το σαράντισμα είναι απαραίτητο το λιθάνισμα.

Υπάρχει και τρίτος τρόπος ξεματιάσματος.

Σ' ένα ποτήρι με νερό ρίχνουνε αναμμένα κάρβονα. Σε κάθε «σπίθα», που πέφτει στο νερό, αντιστοιχεί και ένας έποπος δράστης τον ματιάσματος.

Αν κάποιο από τα κάρβονα πάει στον πάτο, βοηθεί, ο άνθρωπος που αντιπροσωπεύει, είναι αυτός με το κακό μάτι και πρέπει να φυλάγονται απ' αυτόν.

Ύστερα πίνει λιγάκι απ' το νερό του ποτηριού και τ' «απομάτι» φεύγει.

Όλα αυτά που αναφέραμε ως εδώ και πλήθος άλλοι τρόποι, που χρησιμοποιούν σε κάθε τόπο, είναι όλοι θεραπευτικοί.

Τί γίνεται όμως με την πρόληψη;

Υπάρχουν τρόποι να προλαβαίνουμε το ματιασμα;

Και βέβαια υπάρχουν!... Και, πρώτος και καλύτερος το φτύσιμο.

—Φτού σου, να μην αθασκαθείς!... Είπες για κάτι ή κάποιον που εθαύμασες, γλίτωσε απ' τ' απομάτι.

Είναι η μοναδική φορά ό-που το φτύσιμο δεν εκφράζει έσχατη περιφρόνηση, απέχθεια, αποστρέψη και απηλία, αλλά αντίθετα έκπληξη και θαυμασμό και γίνεται ασμενέστατα αποδεκτό.

Σπονδαία αντιθασκανικά έχουν αποδειχτεί τα φυλακτά τα χαϊμαλιά, που λένε.

Τί περιέχουνε τα χαϊμαλιά;

Δεν είναι απόλυτα γνωστό. Βλέπετε, είναι μυστικό επαγγελματικό.

Ακόμα λένε, πως άμα μαρτυρήσουνε τα υλικά του, «δε δ'λεί», που λένε κι οι γριές.

Μα βασικό στοιχείο τους πρέπει να 'ναι το σκόρδο.

Σπονδαίο αντιθασκανικό το σκόρδο!

—Μπά, σκόρδα στα μάτια

σ' κι παλιοντσόρ'χα στον στόμα σ'!... λένε σ' όποιον θαυμάσει κάτι.

Ο ίδιος ο εξορκισμός αποκαλύπτει το δεύτερο συστατικό των χαϊμαλιών, τα παλιοτσόρ'χα.

Απ' όσα ακόμα διαρρέουν από τα... «εργαστήρια» των φυλαχτοκατασκευαστών, φαίνεται πως άλλα αντιθασκανικά είναι: ο σκουόμπος, το θυμίαμα, το ψωμί και άλλα υλικά άγνωστα δυστυχώς ως τώρα.

Στα νεογέννητα για φυλαχτό αντιθασκανικό βάζουνε, κάτω απ' το προσκέφαλο τον απαλό τους, όταν πέφτει.

Αργότερα τον δένουνε στα χαϊμαλιά τους.

Αλλά και στα «πράματα» κρεμάνε χαϊμαλιά.

Στα ρυδοπρόβατα, να πούμε, αντάμα με τα κυπροτσόκανα κρεμάνε στο λαιμό τους μια κακατσίδα από κωλοφαξίδα.

Στ' αλογομούλαρα ράβουν στις καπιστράνες τους κομμάτια απ' ασδοτόματο, δόντια από αργιογόρρονο κι από τη θάλασσα «κορρόλλες».

Όσο για τα κλαριά, κρεμάνε τις σκορδοπλεξιάνες.

Αλλά το καταπληκτικότερο στο ματιασμα είναι το αντιθασκανικό... «εμβόλιο»!..

Σας φαίνεται παράξενο;

Κι όμως είναι αληθινό!

Και γίνεται συνήθως στα παιδιά.

Και είναι και αποτελεσματικό!

Μην πάει ο νοός σας σ' ενέσεις, χάπια και σταγόνες. Αυτό είναι απλό, απλούστατο εμβόλιο.

Αν η μητέρα εντοπίσει το «κακό το μάτι», αν δηλαδή ανακαλύψει ποιός αθασκάνει το μικρό της, για να το προφυλάξει, «τον ποτίζ' χούμα απ' τον κοινό τ'».

Παίρνει λιγάκι χούμα απ' την πατημασιά του, το ρίχνει σ' ένα ποτήρι με νερό, τ' ανακατώνει και, όταν κατακαθίσει η θολούρα, ποτίζει το μωρό της.

Αν κάνει το ίδιο η μαρούλα τον για όσους υποπτεύεται ότ' έχουνε «κακό μάτι», τότε ας είναι ήσυχη πως το μικρό της ποτέ δε θ' αρρωστήσει... τουλάχιστον από αθασκανία.

π.μ.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΒΙΒΛΙΩΝ

Βάσω Κουβελά:

«ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΤΥΝΗΣΙΑΚΗ ΣΑΧΑΡΑ»

«ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΚΑΙ ΑΦΗΓΗΜΑΤΑ»

Με πολὺ ενδιαφέρον διάβασα τα δύο βιβλία της Βάσως Κουβελά και έννοιωσα ευχάριστο ξάφνιασμα. Και τοότο γιατί πεζά πράγματα παρουν σιάζονται κατὰ τρόπο γλαφυρό και αυτό είναι ξεχωριστό ταλέντο. Η συγγραφέας έχει την ικανότητα ακόμα και στη Σαχάρα να ανακαλύπτει ρομαντισμό (πειρατής

της ερήμου). Η περιγραφή είναι τόσο εναργής που νομίζει κανείς ότι ξει τα περιγραφόμενα και ακόμα ότι «καίγεται» από τον καυτό ήλιο της ερήμου. Στη θαυμάσια παρουσίαση και περιγραφή της Τυνησίας που πλουτίζει τις γνώσεις και συγχρόνως τέρπει υλάρχουν οι εξαίρετες φωτογραφίες που συμπληρώνουν την εικόνα. Σημαντική είναι η αναφορά στο βιβλίο των ερημάτων που επιδεδαιώνονν την Αρχαία Ελληνική ταυτότητα στη χώρα αυτή.

Εξίσου ενδιαφέρον το δεύτερο βιβλίο. Ίσως νομίζει κανείς ότι το να γράφει ή να πει παραμύθια είναι απλό και πολὺ εύκολο. Λάθος. Είναι πολὺ δύσκολο πράγμα και πιστεύω για δυό λόγους. Πρώτον γιατί τα παιδιὰ είναι απαιτητικό κοινό και δεύτερον για να φτάσει κοντά στα παιδιὰ κανείς και να μιλήσει σ' αυτά πρέπει να νοιώθει παιδί και νάχει αγνότητα και καθαρότητα καρδιάς και η συγγραφέας διαθέτει τα προσόντα. Γι' αυτό και τα παραμύθια της είναι θαυμάσια και πιστεύω θα είναι αγαπητά στα παιδιὰ.

Η Βάσω Κουβελά προβάλλει ως συγγραφέας με πολλές ικανότητες σε δύο είδη γραφής πολὺ δύσκολα, όπως οι ταξιδιωτικές εντυπώσεις και το παραμύθι.

Της εύχομαι να μας ξαφνιάσει ευχάριστα και στο μέλλον.

Π. ΒΛΑΧΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ

Συνέχεια από την σελ. 1

στιανούς.

Αντί δε των ευχαριστιών δι' όλα αυτά βλέπω η Επιτροπή αδιάντροπα να ταχωρή ότι έδωσε εις τον Δεσπότην δια τα Εγκαίνια 70.000 δρχ. και έτσι και εμέ να συκοφαντή και τους Χριστιανούς να παραπλανή. Εκτός εάν στο Παληονέχωρο τόσο στοιχίζει ένα πιάνο φαγητό που μου έδωσαν το βράδυ μόνον, γιατί την επουμένην έφτιαγα χωρίς να καθίσω για φαγητό, και το στρώμα που κοιμήθηκα σε κάποιο μαντρί του Παληονέχωρου.

Ύστερα από όλα αυτά τελειώνω εκφράζοντας την θλίψιν μου και την πικρίαν μου δια το συκοφαντικό ψεύδος του Απολογισμού της Επιτροπής και παρακαλώ να δημοσιευθή η επιστολή μου αυτή εις την Εφημερίδα «Ο ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ».

Με ευχές και ευλογίες

Ο Μητροπολίτης

† Ο Ναυπάκτου

και Αγίου Βλασίου

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗ - COMPUTER (H/Y)

Είναι γνωστό ότι την Βιομηχανική Επανάσταση, ακολούθησε η Τεχνολογική Επανάσταση και εξέλιξη και σήμερα ζούμε με την μεταβιομηχανική εποχή.

Το ποτάμι της Τεχνολογικής προόδου κυλάει προς την κατεύθυνση του μέλλοντος και δε γυρίζει πίσω.

Καρπός της Τεχνολογίας είναι, μεταξύ των άλλων, η πληροφορική, οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές (H/Y), τα COMPU-

ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΜΠΑΖΙΩΝΗ

TER, τα οποία με τη βοήθεια των Μαθηματικών κάνουν θάματα και πράγματα.

Σε όλα τα μέσα μαζικής επικοινωνίας, όπως στις τηλεοράσεις, στο Ραδιόφωνο, στον ημερήσιο και οικονομικό τύπο, στα περιοδικά κ.λπ., βλέπουμε, ακούμε, διαβάζουμε κάποιες ορολογίες και λέξεις όπως π.χ.: ON LINE, ηλεκτρονικός μεταφραστής ξένων γλωσσών POCET, δισκέτα H/Y, DOS WORKS BASIC, πληκτρολόγιο WORD PROCESSING, PERSONEL COMPUTER (P/C). Προσωπικός υπολογιστής PRINTER εκτυπωτής, προγραμματιστές, πρόγραμμα, WINDOWS, HARDWARE, SOFTWARE, λογισμικό και μιά πληθώρα ακόμη ορολογιών.

Για τους μη ειδήμονες του χώρου της Πληροφορικής οι λέξεις αυτές και οι ορολογίες φαίνονται άγνωστες, ενώ καθημερινά δίνουν το παρόν τους στον επιχειρηματικό κόσμο, στις Τράπεζες, στα Νοσοκομεία και Ιατρικά Κέντρα (Υπερηχογράφοι κ.ά.), στα Υπουργεία, στο Στρατό και λοιπούς Οργανισμούς.

Οι υπολογιστές και η εφαρμογή της Πληροφορικής έχουν γίνει στις μέρες μας συνώνυμο του εκσυγχρονισμού των διαφόρων τομέων της Βιομηχανίας του Δημοσίου και Ιδιωτικού τομέα. Οργανισμών και όλων των ανθρωπίνων δραστηριοτήτων.

Η Πληροφορική στην Ελλάδα ξεκίνησε πολύ αργά, γύρω στη 10ετία του '80. Οι ανάγκες του ιδιωτικού φορέα της χώρας στάθηκαν η αφορμή για τη δημιουργία των πρώτων εκπαιδευτικών προγραμμάτων Μηχανογράφησης. Το έργο αυτό ανέλαβαν διάφορες εταιρίες H/Y ο «Δημόκριτος» και το ΕΛΚΕ ΠΑ, πολύ πριν αρχίσει η διδασκαλία του μαθήματος επεξεργασίας στοιχείων με H/Y στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ι-

δρύματα (Α.Ε.Ι.).

Το 1970 άρχισε να διδάσκεται η Πληροφορική στο Πανεπιστήμιο του Πειραιά (πρ. Α.Σ.Β.Σ.), στις διοικητικές και Οικονομικές εφαρμογές, ενώ το τμήμα ληροφορικής αυτού ιδρύθηκε το Νοέμβριο του 1991.

Σήμερα υπάρχουν 9 τμήματα πληροφορικής στα Α.Ε.Ι. και βρίσκονται υπό ίδρυση και λειτουργία μερικά ακόμη. Τους πρώτους Πτυχιούχους Ανωτάτης Σχολής στην πληροφορική έβγαλε το Πανεπιστήμιο της Πάτρας, που ξεκίνησε το 1978.

Τα σχολεία εξοπλίζονται με συστήματα πληροφορικής και με το νέο πρόγραμμα που ετοιμάζει το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο, εισάγεται στο Γυμνάσιο το μάθημα της Πληροφορικής.

Ακόμα και στα ΚΤΕΛ υπεραστικών Λεωφορείων βλέπουμε να χρησιμοποιούνται υπολογιστές για την έκδοση εισιτηρίων.

Οι φορητοί (PORTABLES) προσωπικοί υπολογιστές, οι οποίοι κατέκτησαν την Αμερική και Ιαπωνική αγορά, και εισέβαλαν στην Ευρώπη, θα αποβούν χρήσιμο εργαλείο για σύγχρονο μάνατζερ. Επίσης τα φορητά υπολογιστικά συστήματα θα αποτελέσουν ιδανική λύση για Εταιρίες ορισμένων δραστηριοτήτων.

Σύμφωνα με τις τελευταίες δημοσιογραφικές αναφορές των ειδικών, η πληροφορική διεισδύει στη Ζωγραφική, στη Μουσική, στην Ψυχολογία, στη Γλωσσολογία και στη Φιλοσοφία.

Καταλυτικός ναυαγμένος να είναι ο ρόλος της πληροφορικής και των Τηλεπικοινωνιών στον εκσυγχρονισμό των μεταφορών. Μελετάται και προγραμματίζεται «οδήγηση» φορτηγών προς την Ευρώπη με ηλεκτρονικούς υπολογιστές και δορυφορικούς πομποδέκτες.

Η οικονομική ανάπτυξη προϋποθέτει εκσυγχρονισμό και ο εκσυγχρονισμός των παραγόντων της Εθνικής Οικονομίας προϋποθέτει χρήση και αξιοποίηση ηλεκτρονικών υπολογιστών και Πληροφορικής. Η προηγμένη τεχνολογία και τα προϊόντα της οδηγούν σίγουρα στην πρωτοπορία και στη δυνατότητα ανταγωνισμού.

Η Πληροφορική, οι τηλεπικοινωνίες και τα συστήματα αυτοματισμού Γραφείου (OFFICE AUTOMATION), είναι τρία από τα ουσιαστικά τετραεργαλεία, για την ανταγωνιστική προετοιμασία της Ελληνικής Ειχείρησης και Βιομηχανίας στο σκληρό ανταγωνιστικό πεδίο της ΕΟΚ που ενταχθήκαμε.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΠΑΖΙΩΝΗΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΙΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Με το σύνθημά μας «Δώστε αίμα» καλούμε όσους Νεχωρίτες μπορούν —και μπορούμε πολλοί— να προσφέρουν αίμα στην Τράπεζά μας που έχουμε ανοίξει στο Νοσοκομείο Παίδων «Αγλαΐδα Κυριακού».

Η Τράπεζα Αίματος λειτουργεί πρωί και απόγευμα.

Ελπίζουμε ότι αυτή η έκκληση θα τύχει ανταποκρίσεως, διότι όλες οι προηγούμενες εκλήσεις δεν έτυχον ανταποκρίσεως, ούτε από έναν.

ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Συνέχεια από την σελ. 4
φιτίλι, για να φτιάσουμε σαλιόρες.

— Ποιον άλλο έχεις παρέα;

— Το Βλαχονίκο.

— Χμ... Θα σας δώσω, αλλά θα 'μαι και γώ μαζί σας, όταν θα τις ρίχνετε, για να μη στραβωθείτε.

— Ευχαριστώ, μπάρμπα.

Το βράδυ στην εκκλησία: «Η πόρνη εν κλαυμώ...». Κύριε, η εν πολλαίς αμαρτία περιπεσούσα γυνή...».

Εημέρωσε Μ. Τετάρτη.

Είχαμε ακόμη και σήμερα σχολείο.

Μας πήρε ο δάσκαλος και πήγαμε στην εκκλησία για το Ευχέλαιο, όπου μας άλειψε ο παπάς στο μέτωπο με λάδι.

Αφού σκόλασε η εκκλησία, πήγαμε με το Νίκο στον Κώστα Παπουτσή για να σιγουρευτούμε.

Μας έδωσε δυο δρχ. και πήγαμε στον Πλακογιώργο και πήραμε στρατσόχαρτο, από αυτό

που τύλιγε το κρέας.

Το πήγαμε στον Παπουτσή και έφτιαξε μόνος του τις σαλιόρες.

Οι μανάδες μας δεν ξέρανε τί κάναμε εμείς. Αυτές είχαν πολλές δουλειές τούτες τις μέρες. Ξεκάπνιζαν, σφουγκάριζαν έπλεναν τις βελόντζες και τις μαντανιές στη Σκαλούλα.

Τη Μ. Πέμπτη φτιάχναν τα αλησμόνητα κουλούρια και έδωσαν τ' αυγά.

Το βράδυ πηγαίναμε στα δώδεκα Ευαγγέλια κι ακούγαμε το: «Σήμερα κρεμάται επί ξύλου...».

Τη Μ. Παρασκευή τραγουδούσαμε το: «Σήμερα μαύρος ουρανός, σήμερα μαύρη μέρα...».

Όλα τα παιδιά του σχολείου ξαμολιόμασταν στ' αμπέλια και τα γιούρτια, στα μπαϊρία και τις τριφυλλιές μαζεύοντας λουλούδια της γης, αγνά λουλούδια από αχλαδιές και κερασιές.

Τα μεγαλύτερα κορίτσια και αγόρια, τα εξωσχολικά, στόλιζαν τον Επιτάφιο με αγνά, παρθένα λουλούδια.

Το απόγευμα, κατά τις τέσσερες, κτυπούσε λυπητερά η καμπάνα για την Αποκαθάλωση.

Γεμάτη η εκκλησία από γερόντους, γριές και μικρομάνες με τα μικρά τους. Έρχονταν ν' ασπαστούνε το νεκρό Χριστό και να περάσουν κάτω από τον Επιτάφιο, γιατί αυτοί δε θα 'ρχονταν το βράδυ.

Το βράδυ στις οχτώ ξανακτυπούσε η καμπάνα. Φτάναμε όλοι στην εκκλησία.

Εμείς κρατούσαμε τα χρωματιστά μας χαρτοφάναρα.

Άρχιζαν τα εγκώμια:

«Η ζωή εν τάφω...».

«Άξιον εστί...».

«Αι γενέαι πάσαι...».

Γινόταν η περιφορά του Επιταφίου ως την πλατεία και ξαναγυρίζαμε στην εκκλησία, αφού κάναμε Τρισάγιο στο μνημείο των πεσόντων.

Γυρίζοντας στην εκκλησία, φέλναμε το: «Άρατε πύλας...».

Εημέρωσε το Μ. Σάββατο.

Πήγα στο Γιώργο το Μαζιά. Του ζήτησα να μου δώσει φουρνελομπάρτη.

Βλέπει στα χέρια μου ένα λαμνί από κουμπούρα.

— Αυτό θα γεμίσεις; μου 'πε.

— Ναι, του απαντώ.

— Φέρτο να το φτιάξω μόνος μου.

Έτσι έγινε. Το γέμισε μοναχός του.

Τη νύχτα στην Ανάσταση με το «Χριστός Ανέστη...». κήκε το πελεκούδι. Όχι μονάχα από μας, αλλά κι απ' άλλα παιδιά.

Είχα όμως την παρατήρηση από το μπάρμπα μου το Φτερούγα, γιατί το δικό μου το λαμνί δεν πήγε εκεί που ήθελα. Πήγε λίγο αριστερότερα κι έσκασε μπροστά στο γουρουνόμασο, που είχε το γουρουνόπουλο, που από το φόβο του είχε να φάει δύο μέρες.

Μετά την εκκλησία πήγαμε στα σπίτια μας και φάγαμε το μοσχομύριστο ψητό στη γάστρα κατσακάκι με σκορδόφυλλα κι άλλα μυρουδιά και όχι στο σουφλί όπως κάνουν τώρα.

ΝΕΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Συνέχεια από την σελ. 1
Κοινότητας Νεοχωρίου Ναυπακτίας, το οποίο επισυνάπτουμε, σχετικό με τη βελτίωση του δρόμου Νεοχωρίου — Αράχθας σας γνωρίζουμε τα ακόλουθα:

Η ανάγκη της βελτίωσης του ως άνω δρόμου έχει κατ'επείγουσα δεδομένου ότι το εργοτάξιο στον Εύνο έχει αναπτυχθεί με αποτέλεσμα η επικοινωνία Αγίου Δημητρίου — Νεοχωρίου κοντά στη γέφυρα Εύνου να είναι δύσκολη. Τους επόμενους μήνες η επικοινωνία αναμένεται να δυσχερανθεί ακόμα περισσότερο τόσο από την περαιτέρω ανάπτυξη του εργοταξίου όσο και από την αύξηση της κίνησης αυτοκινήτων λόγω άνοιξης — καλοκαιριού.

Υποβάλλουμε και εμείς ως Σύλλογος Νεοχωρίτων παράλληλα με την Κοινότητα μας το αίτημα για την επίσηυση του ως άνω έργου και εφ' όσον είναι εφικτό να ανατεθεί το έργο στην κατασκευάστρια του έργου του Εύνου Εταιρία, επειδή πιστεύουμε ότι έτσι το έργο θα γίνει γρήγορα και σωστά.

Μετά τιμής
Ο Πρόεδρος
ΓΕΩΡΓ. ΦΛΩΡΟΣ

Ο ΣΥΓΧΩΡΙΑΝΟΣ ΜΑΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ Ι. ΜΑΥΡΟΣ ΝΟΜΑΡΧΗΣ ΔΡΑΜΑΣ

Ο συγχωριανός Ευθύμιος Ι. Μαύρος τοποθετήθηκε Νομάρχης Δράμας. Τον συγχαίρουμε και του ευχόμαστε καλή επιτυχία στο έργο του.

Γεννήθηκε στο YORK P.A USA το 1947, εκ γονέων Ελλήνων γεννηθέντων στον Πλάτανο και Νεοχώριον Ναυπακτίας. Το Φθινόπωρο του 1952 επέστρεψε οικογενειακώς στην Ελλάδα. Απεφοίτησε από το Δημοτικό Σχολείο Δορβισιάς Ναυπακτίας.

Απεφοίτησε απ' την «Παλαμαϊκή Σχολή» Μεσολογίου. Είναι Πτυχιούχος της Ανωτάτης Γεωπονικής Σχολής Αθηνών. Είναι κάτοχος μεταπτυχιακών σπουδών (Μάστερ) Περιφερειακής Ανάπτυξης.

Είναι έγγαμος με την Μαρίνα Βασιλείου πάλλληλο ΕΥΔΑΠ και πατέρα δύο τέκνων.

Είναι μόνιμος δημόσιος υπάλληλος στο Υπουργείο Πο-

λιτισμού υπεέθενος για την διαμόρφωση των αρχαιολογικών χώρων.

Κατέχει τον βαθμό Α' και έχει 14 έτη υπηρεσίας.

Υπήρξε συντάκτης πολλών επιστημονικών και πολιτικών άρθρων σε εφημερίδες και περιοδικά.

Υπήρξε μέλος της συντακτικής επιτροπής του περιοδικού «Σπουδαστική Σκέψις» και εκδότης του περιοδικού «Ζοιτητικοί Παλμοί».

Υπήρξε επιβλέπων για τη σύνταξη της μελέτης Ενοποίησης των αρχαιολογικών χώρων της Αθήνας.

Συμμετείχε και συμμετέχει σε σημαντικές άλλες κοινωνικές δραστηριότητες.

Δ.Σ.